

Παναγία εβραβεύθη ἐν τῷ διαγωνισμῷ, αὐτὸς δ' ὑπερεπλήσθη ἐν τῇ ἀγ-
γλικῇ αὐτῇ τιμῶν καὶ πλούτου.

Ὅλιγας ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ἐτελοῦντο ἐν τῷ Ἀγίῳ Παύλῳ
οἱ γάμοι τοῦ ζωγράφου Βανδύκ μετὰ τῆς Δόλλυ τῆς θυγατρὸς τοῦ εὐγενοῦς
κόμιστος Ροδθβεν.

Δ. Π. Α.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ.

Ὡς γνωστὸν ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους κατὰ τὰς ὁπισθεν τῆς Ἀκροπό-
λεως ἀνασκαφῆς ἀνευρέθη κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἱατρικὸν ἀνάγλυφον παρι-
στάν σικύας καὶ θήκην χειρουργικῶν ἐργαλείων. Πρὸς μείζονα γνῶσιν παρα-
τιθέμεθα ἀπεικόνισμα αὐτοῦ (πλῆξ Β') δημοσιεύοντας ἑμὰ καὶ τὰς περὶ
αὐτοῦ ἀναγνωσθείσας διατριβὰς ἐν τῷ Ἰστορικῷ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλλη-
λογραφίας ὑπὸ τῶν κ. Π. Λάμπρου καὶ Α. Ἀναγνωστῆς, τὴν μὲν ἐν
πρωτοτύπῳ, τὴν δ' ἐν μεταφράσει. Χάριτις δὲ πολλῆς ὁμολογοῦμεν τῷ εὐ-
γενεῖ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς διευθυντῇ κ. Α. Δουμόν, ὅστις οὐ μόνον ἐπέτρεψε
τὴν δημοσίευσιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ προθύμως παρέσχε τὸ ἀπεικόνισμα.

Α' Αἰ ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου σικύαι.

Ὡς γνωστὸν ἐν ταῖς κατὰ τὴν νότιον κλιτὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκα-
φαῖς ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως βῆθρον τι μαρμαρίνον ἐφ' οὗ ὑπάρχει ἀνάγλυ-
φος θήκη δίπτυχος μετὰ ἐξ χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν
αὐτῆς παρίστανται δύο σκεύη παραπλήσια τῷ σχῆμα πρὸς κώδωνα καὶ
ἔχοντα πρὸς τὸ ἄνω μέρος κρίκον ἐξ οὗ ἀνηρτῶντο. Τὸ ἐν τῷ ἀνακαλυφθέν-
τι βῆθρῳ παριστάμενον σκεῦος ἦτο πρὸ πολλοῦ γνωστὸν, διότι φαίνεται
ἀπεικονισμένον ὡς κύριον μὲν σύμβολον εἰς τὰ νομίσματα τῆς Αἰγιάλης,
πόλεως τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, ὡς πάρεργον δὲ εἰς τὰ νομίσματα τῆς Ἐπιδάφυ-
ρου. Ἀλλ' ὁ Gadalfene ποιούμενος λόγον περὶ αὐτοῦ λέγει ὅτι εἶναι δύσκολον
νὰ ἀποφανθῇ τις ὅποιον εἶναι τὸ ἀγνωστον τοῦτο ὄργανον καὶ εἰς ὁποίας θρη-
σκευτικὰς τελετὰς ἐχρησίμευσεν· εἰκάζει ὅμως ἐκ τοῦ ἐν ταῖς νομίσμασι τῆς
Αἰγιάλης παρακειμένου ὄψεως ὅτι ἔχει ἀνταρκτικὴν τινα πρὸς τὴν λατρείαν
τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ σύμβολον εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ νομί-
σματα τῆς Ἐπιδάφυρου θεωρεῖ τὴν εἰκασίαν τοῦ ἐπιβεβαιουμένην καὶ ὑποθέ-
τει ὅτι ἀνηρτῶτο ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ἄνω κρίκου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ τῆς ὑγείας
εἰς ὃν ἦτο ἀφιερωμένον ¹. Ὁ Borrell περιγράφει τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον ὡς

¹ Recueil de medailles grecques, inédites. Paris, 1826. σελ. 226.

ἄγνωστόν τι σύμβολον παρεμφερές ἀγγείῳ ἄνευ λαβῶν καὶ ἀνεστραμμένῳ, ἔχοντι δὲ ἀντὶ βάρους κρίκον πρὸς ἀνάρτησιν, ἀλλ' ἀπέχει τοῦ προσδιορίσαι αὐτό ¹. Τέλος δὲ πάντων ὁ Birch ² γράφας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκτεταμένον πραγματεῖαν φρονεῖ ὅτι ἀνακάλυψεν εἰς τίνα χρῆσιν ἦτο προσδιορισμένον. Λέγει δὲ ὅτι ἐν τινι μνημείῳ τοῦ ἱατροῦ Ἰάσωνος, δημοσιευθέντι ἐν ταῖς *Antiquités du Cabinet de Pourtalès Gorgier* (Fol. Paris, 1834, pl. XXXV) φαίνεται ἀπεικονισμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐργαλεῖον πλησίον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ θεραπευομένου ἀσθενοῦς· συμπεραίνει λοιπὸν ὅτι εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Βιτρούβιου ἀνομαζόμενος *aeneus clypeus* καὶ ὑπὸ τοῦ Γαλῆνου παρ' Ἀθηναίων (ΙΑ', 501 f.) χαλκοῦς ὀμφαλός, ὅστις ἐκρέματο διὰ σχοινίου εἰς τὰ λακωνικά βαλκνεῖα ἵνα δι' αὐτοῦ κανονίζηται ἡ θερμότης τοῦ δώματος.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅτι τὸ ἐν ταῖς νομίσμασι τῆς Αἰγιάλης σύμβολον εἶναι σικύα ὀφείλεται εἰς τὸν υἱόν μου Ἰωάννην ὅστις περιοδεύων μετ' ἐμοῦ εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὸ ἔτος 1868 καὶ ἐρευνῶν μετ' ἐπιστημονικοῦ ζήλου τὰς ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως ἀρχαιότητας, εἶδεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν χαλκίνων ἀντικειμένων ἐξ ἧς ὁκτὼ σκεῦη ὁμοιότατα πρὸς τὸ ἐν τοῖς νομίσμασι τῆς Αἰγιάλης σύμβολον. Ἐρευνήσας δὲ καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ταῦτα ἦσαν σικύαι εὐρεθεῖσαι ἐν Πομπηεῖ ἀσμενος διεκρίνωσέ μοι τὴν ἀνακάλυψιν. Ἐπέσθην λοιπὸν ἀδιστακτικῶς περὶ τούτου καὶ ἐν τῇ ἐμῇ πραγματείᾳ περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἀμοργοῦ προσδιώρισα τὸ σύμβολον ὡς σικύαν· περιγράφας δὲ καὶ ἄλλων πόλεων νομίσματα ἐν οἷς εὕρισκεται τοιοῦτον σκεῦος, κατέδειξα ὅτι ἡ σικύα ἀπεικονίζετο ἐπὶ νομισμάτων τῶν πόλεων ἐκείνων ἐν αἷς ἐλατρεύετο ὁ Ἀσκληπιός. Ἐπέσθην δὲ πληρέστατα ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σκεῦος εἶναι σικύα καὶ οὐχὶ ἄλλο τι χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἔκ τε τοῦ σχήματος αὐτοῦ καὶ διότι ἡ σικύα ἦτο ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱατροῖς· διὸ καὶ ὁ Γαλῆνος πολλαχοῦ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει διὰ μακρῶν τῆς σικύας, λέγων σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ἑξῆς· «Σικύα δύναται τὴν ὕλην πικρῶσαι, ὀδύνην λύσει, φλεγμονὴν μειῶσαι, ἐμπνεύματιωσιν διαφορῆσαι, πόρεῖς ἀνακτῆσθαι, ἄτονον στόμαχον τανύωδι ποιήσασθαι, μεταφέρειν ὀρεόμενα καὶ ἔτρελαι καὶ αἱμορρογίαις ἐπισχεῖν καὶ ἐμμήνιων ὀθοροποιούς ἐδυνάμει ἐλκύσαι καὶ ἐμμήνια κουφίσαι.» Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ σικύα ἐποίει τοσαῦτα θαυμαστά εὐκόλῃ εἶναι νὰ ἐξηγήσῃ τις διὰ τί αὕτη παρούσῃται ὡς κύριον ἱατρικὸν ἐργαλεῖον τῶν ἀρχαίων Ἀσκληπιαδῶν, καὶ διὰ τί παρίσταται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἱατρικὸν σύμβολον ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν πόλεων ἐκείνων ἐν αἷς ἐλατρεύετο ὁ Ἀσκληπιός.

Ἡ σικύα ἦτο πρὸ πάντων ὑελίνη καὶ ὀστεινή, ὁ δὲ Νίκανδρος ³ καὶ ὁ Κέλσος ⁴ ἀναφέρουσι χαλκήρεα καὶ ὁ Λουκιανός, ⁵ ἀργυρεῖν. Σημειούσθω δὲ

¹ Numismatic Chronicle. 1843. σελ. 174.—² Numismatic Chronicle. 1843. σελ. 193.—

³ Θερισκὰ, τ. 921 καὶ παρ' Ἀθηναίων, Θ. 366 d.—⁴ Celsus II, 11.—⁵ Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀναγόμενον. Κεφ. 29.

ὅτι καὶ αἱ μέχρι τοῦ νῦν ἐν χρήτει θέλιναι σικυῶν φέρουσιν τὸ αὐτὸ σχῆμα ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουσι πλατυτέρον τὸ στόμιον.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς πραγματείας μου ὁ μὲν κ. Huber¹ γράφας βιβλιοκρισίαν αὐτῆς παραδέχεται ὅτι τὸ ἐν ταῖς νομίμασι τῆς Αἰγιάλης σύμβολον εἶναι σικυῶν, ὁ δὲ κ. Arnold² ἀναλύων τὴν πραγματείαν μου παραδέχεται ἐπίσης τὴν περὶ σικυῶν γνώμην, προστιθεὶς ὅτι ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσείῳ ὑπάρχει σικυῶν χαλκίνη προελθοῦσα ἐκ Κερκύρας ἀπαράλλακτος κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἡ ἐν ταῖς νομίμασι τῆς Αἰγιάλης εἰκονιζομένη.

Ὁ κ. Becker³ ὁμῶς προσημαζόμενος ὅτι οὐδ' ἐν τῇ ἀρχαιότητι οὐδ' ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἀναφέρεται ἐν Αἰγιάλῃ ἰδίᾳ τις πηγὴ ἢ ῥυαξ, ἅτινα ἦσαν συνήθη εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἱερά τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀποφαίνεται διὰ μικρῶν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἐν Αἰγιάλῃ ναὸς τις ἢ ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ συμπεραίνει ὅτι οὐδὲ τὸ ἐν ταῖς νομίμασι τῆς πόλεως ταύτης σύμβολον εἶναι δυνατόν νὰ ᾖναι σικυῶν.

Τέλος ὁ κ. Friedlaender⁴ ποιῶν μνείαν πασῶν τῶν ἐκφρασθεῖσων γνώμων καὶ προσθεὶς καὶ ἄλλα τινὰ παραπλήσια σύμβολα εὐρισκόμενα ἐν νομίμασιν, οὐδεμίαν ἐπισέρει ἰδίαν γνώμην, ἐπιλέγων ὅτι τὸ ζήτημα μένει ἄλυτον μεχοισοῦ νέαι ἐπέλθωσι μαρτυρίαι πρὸς βεβαίωσιν.

Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀνω μνημονευθέντος ἀναγλύφου ἐνφ' ἑνὸς προσεπικυροῖ τὴν γνώμην μου λύει ἀφ' ἑτέρου ὀριστικῶς τὸ ζήτημα.

Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

Β' Τὰ ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου χειρουργικὰ ἐργαλεῖα.

Τὸ ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ ἀνευρεθὲν ἀνάγλυφον, οὗ τινος τὴν ἐξήγησιν μ' ἐκάμετε τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀναθέσητε ἐν τῇ προαχούτῃ συνεδριάσει, παριστᾷ, καθὼς νομίζω, τὴν ὀργανοθήκην σικυαστοῦ· εἶναι δὲ σπουδαιότατον, διότι μνηθάνομεν πρῶτον ἤδη ὅτι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὑπῆρχον χειρουργοὶ ἔχοντες τὴν εἰδικότητα τῆς ἐπιθέσεως σικυῶν, ὅπως καὶ σήμερον ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἐν ὅλαις ταῖς πρωτεύουσαις πόλεσι τῆς Ἀνατολῆς.

Διότι ὄντως ἀνὰ μέσον τῶν δύο σικυῶν, αἵτινες ἄνευ ἀντιρρήσεως ἀναγνωρίζονται, βλέπει τις ἐπὶ τοῦ μακρῶρου ἀπεικονιζομένην λαμπράν χειρουργικὴν θήκην διπτύχον, ἥτις περιέχει μόνον τὰ ἐργαλεῖα, ἅτινα ἤθελον χρησιμεύει εἰς τὴν ἐπίθεσιν τῶν χαρακτῶν σικυῶν. Ταῦτα δ' εἶναι ἑξ.

1) Τρία ἀμβλύα μαχαίρια τῶν ὁποίων ἡ ἀκμὴ καθ' ὑπερβολὴν κυρτὴ, ὑπενθυμίζει τοὺς νεωτέρους κατξοχαστήρας. Εἶναι ἄνευ ἀμοιβολίας οἱ κατασχεστήρες τῶν ἀρχαίων, οὓς εὕρισκωμεν μνημονευομένους ἐν ἁπασι τοῖς χειρουργι-

¹ Numismatische Zeitschrift. Wien, 1870. σελ. 239—246. — ² Numismatic Chronicle, 1873. σελ. 125—129. — ³ Numismatische Zeitschrift. 1870. σελ. 340—381. — ⁴ Αἰτῶν σελ. 335—338.

κοίς τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα. Ἀξίον σημειώσεως εἶναι ὅτι καὶ οἱ τρεῖς εἶναι ὅμοιοι τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις, ἐξ οὗ εἰκόζομεν ἢ ὅτι ὁ χειρουργὸς ἤθελε νὰ ἔχῃ ἀνάλογον μὲ τὴν ἔκτασιν τῆς πελαγείας τοῦ προμηθεύου, ἢ ὅτι μετεχειρίζετο συγχρόνως καὶ τοὺς τρεῖς κατασχαστήρας καὶ οὕτω διὰ μιᾶς τριπλῆν κατεργάζετο ἀμυχάν. Ἐν τῇ χειρουργικῇ Παύλου τοῦ Αἰγινήτου ἀναγινώσκομεν. «Τινὲς οὖν ἐπενόησαν ὄργανον πρὸς τοῦτο τρεῖς σμιλίαι ζεύξαντες ὁμοῦ, ὅπως τῇ μιᾷ ἐπιβολῇ τρεῖς γίνοντο διαιρέσεις» (Κεφ. ΜΑ' ἐκδ. Briau). Ἡ τελευταία ὁμῶς αὕτη ὑπόθεσις εἶναι ἥττον πιθανή· διότι ὅχι μόνον τὰ τρία ἐνταῦθα περικείμενα σμιλία εἶναι χωριστά, ἀλλὰ στεροῦνται καὶ πάσης ἀρθρώσεως, ἐξ ἧς ἠδύνατό τις νὰ κρίνῃ ὅτι ἀποτελοῦσι σύνθετον ἐργαλεῖον. Πιθανῶς τὸ ἀνέγλωσσον τοῦτο εἶναι ἐποχῇ ἀρχαιοτέρως ὅτε τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα δὲν εἶχον φθάσει εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐντελείας. Τὸ πολὺ ἠδύνατό τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ χειρουργὸς ἐξετέλει πολλὰ πλάς ἐντομὰς συλλαμβάνων ταῦτοχρόνως τὰ τρία ταῦτα κοπτερὰ ἐργαλεῖα.

2) Δύο ἐκ τῶν λοιπῶν ὀργάνων τῶν περιεχομένων ἐν τῇ περιέργῳ ταύτῃ θήκῃ ἔχουσι τὸ σχῆμα κυρτῶν σμιλίων. Εἶναι καθὼς καὶ τὰ πρῶτα ἀποράλλετα. Ἄνευ ἀμφιβολίας εἶναι τὰ κοινὰ σμιλία, ὅτινα ἐπὶ Ἰπποκράτους ἔκαμνον τὴν ἐργασίαν τῶν κοινῶν κατασχαστήρων. «Μαχαίρις δὲ (κατακρούειν) τοῖς καμπύλοις ἐξ ἄκρου, μὴ λίην στενοῖς». (Περὶ ἰατροῦ, 7. ἐκδ. Littré IX, 214). Ἀργότερα βεβαίως τὰ μετεχειρίζοντο πρὸς ἀμυχάν τῶν ἀνωμάλων ἐπιφανειῶν, π. χ. τοῦ κοίλου τοῦ κυχένου, ὅπου ὁ ἰδίως κατασχαστὴρ δυσκόλως θὰ ἐνήργει καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἰσχυοῖς. Πρὸς ἐπίρρυσιν τῆς γνώμης μου παρατηρῶ ὅτι ἐν τῷ ὑπ' ὄψιν ἀνηγλώφῳ ὁ χειρουργὸς τοῦ ὁποῖου ἡ θήκη ἦν προμηθευμένη μὲ τρεῖς εἰδικούς κατασχαστήρας, εἶχε δύο μόνον σμιλία, ἐξ οὗ καταδείκνυται ὅτι ταῦτα ἐξαιρετικῶς ἦσαν ἐν χρήσει καὶ ὅτι αἱ ἐπιφάνειαι ἃς προὔκειτο νὰ τὰμῃ δὲν ἐπέτρεπον τὴν ταῦτοχρόνον ἐφαρμογὴν πολυκρίθμων μαχαίριων.

3) Τὸ μόνον ὄργανον ὅπερ μοι φαίνεται δύσκολον νὰ ἐξηγηθῇ εἶναι τὸ τελευταῖον πρὸς δεξιά. Διότι ἐν εἰδικῇ χειρουργικῇ θήκῃ χρησιμευοῦσα πρὸς ἐφαρμογὴν χρακτῶν σικυῶν εὐρίσκεται ἐργαλεῖον ἀμβλὺ καὶ καμπύλον; Ἡ μόνη δυνατὴ ἐξήγησις εἶναι ὅτι τοῦτο ἐχρησίμευε πρὸς ἀπόσπασιν τῶν σικυῶν. Εἶναι λοιπὸν πιθανῶς μήλη κυρτὴ ἐν εἴδει ἀγκύστρου, ἀρμοδία εἰς τὸ νὰ ὑπαισδύῃ κάτωθεν τῆς προσαρμοσθείσης ἡδὴ σικύας, ἵνα διακνοίγῃ ὁδὸν πρὸς τὸν ἀέρα. Καὶ βεβαίως καλλίτερον θὰ ἦτο τὸ μέσον τοῦτο ἢ τὸ νὰ περιτυλίσσεται ἡ σικύα ἐν πανίῳ βεβρεγμένῳ ἐν θερμῷ ὕδατι, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφευγον ἐν δυσκόλοις περιστάσεσι· καὶ ἀληθῶς τὸ μέσον τοῦτο καὶ σήμερον ἔτι δὲν θὰ ἦτο ἀπορρίψιμον. Δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ἀνέγνωσά εἰς ἀρχαῖον τινα ἱατρικὸν συγγραφέα περὶ τοιαύτης τινὸς ἀγωγῆς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι λόγος νὰ φανῇ ἀπίθανος τοιαύτη ὑπόθεσις.

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ.

ΜΗΛΟΣ

Ο σχολάρχης Έρμουπόλεως Σύρου κ. Α. Βλαστός ἐδημοσίευσε διὰ τῆς ἐφημερίδος *Πανόπης* (φύλλ. τῆς 5 καὶ 8 Ἀπριλίου 1877) ἐπιστολὰς δύο περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ ἀνευρεθέντων ἀγάλματων. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἐρακνίζομεθα ἐν συνόψει τὰ ἐπόμενα.

Μεσοῦντος τοῦ περελθόντος μηνὸς Μαρτίου ὁ δικηγόρος κ. Ἰ. Νοστράκης ἀνασχάπτων ἐν Μήλῳ ιδιόκτητον ἀγρόν, κείμενον εἰς τοὺς πρόποδας τῆς κλιτύος, ἐνθα ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις τῶν Μηλίων κατὰ τὴν θέσιν *Κλίμα*, παρὰ τὴν παραλίαν, ἐνθα σώζονται τὰ λείψανα τῶν γεωσολίων τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ καλεῖται νῦν ἡ θέσις *Ταρσανῆς*, ἀνεῖρε πέντε ἀγάλματα, ὧν τὸ πρῶτον γυναικεῖον, φέρον ποδῆρήν χιτῶνα, οὗτινος αἱ πτυχαὶ εἰσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φυσικαὶ καὶ οὐχὶ βεβιασμέναι, συνίσταται ἐκ δύο τμημάτων μαρμάρου λευκοῦ, καὶ ἀνευρέθη μόνον ὁ κορμὸς ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω, κείμενος ἐντὸς τοῦ ἀνακλύζοντος ὕδατος, καὶ φέρον περὶ τὸ μέσον τοῦ σώματος ὀπήν, δι' ἧς προσηρμύζετο τὸ ἄνω μέρος τὸ μήπω ἀνευρεθέν· τὸ δεύτερον παριστᾷ ἄνδρα φυσικοῦ μεγέθους, οὗτινος λαίπει ἡ κεφαλὴ, τὸ δεξιὸν ἄνω ἄκρον ἐκ τοῦ μέσου περίπου τοῦ βραχίονος, καὶ τοῦ δεξιοῦ κάτω ἄνωθι τῆς ποδοκνημικῆς ἀρθρώσεως. Τὸ ἀριστερὸν ἄνω ἄκρον καλύπτεται ὑπὸ χιτῶνος ἀπὸ τοῦ ὧμου κατερχομένου πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν πτυχαῖς τεχνικαῖς καὶ καθικνούμενου μέχρι κνημῶν· ὁ θώραξ μετὰ τοῦ ἐπιγαστρίου καὶ ἐτι ὀλίγον κάτωθι τοῦ ὀμφαλοῦ ἐστὶ γυμνόν, ὡς καὶ τὸ δεξιὸν ἄνω ἄκρον, νεῦον πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἡκρωτηριασμένον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ βραχίονος. Ἡ κεκομμένη δεξιὰ κνήμη τούτου τέταται πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ δὲ ἀριστερὸν (κάτω ἄκρον) σῶον μετὰ τοῦ ὀραίου ποδός, στηρίζεται ἐπὶ συνεχοῦς βάσεως· τὸ ὕψος τοῦ ἀγάλματος τούτου ἀπὸ τῶν κλειδῶν μέχρι τοῦ πέλματος τοῦ ἀριστεροῦ ποδός εἶναι 1,47· τὸ δὲ μετὰξὺ τῶν δύο ὠμοπλάτων 0,50.

Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀγάλματος τούτου εὕρηται ἐπιγραφὴ

Θεοδωριδης λαιστρα
τω Ποσειδανι

Τὸ τρίτον τὸ καὶ σπουδαιότατον, συνίσταται ἐκ δύο μερῶν, κανονικώτατα συνδεομένων περὶ τὸ μέσον τοῦ σώματος διὰ σιδήρου καὶ μολύβδου ἐν ὁπλῇ διατηρουμένων ἀκέραιων.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο παριστᾷ τὸν Ποσειδῶνα ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ βάθρου τοῦ δευτέρου ἀγάλματος. Εἶναι δὲ ἀνδρῆας μέγας, πελώριος, γυμνός, τὸ στήθος καὶ τὰς χεῖρας, τέχνης καλῆς, ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, φέρων γένεια ἐν βοστρούχαις ὡς καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, περὶ δὲ τὴν κεφαλὴν στροφίον· φέρει μέρος χιτῶνος μάνην περὶ τὴν ἀριστεράν ὠμοπλάτην καλῶς ἐξεργασμένον καὶ ἀκέραιον, περὶ δὲ τὴν ὀσφύν φέρει περιβλιγμένον μέχρι τοῦ μέ-

σου τῶν κνημῶν πολύπτυχον χιτῶνα, ἐφ' οὗ ἐπερείδεται ἡ ἀριστερὰ χεὶρ· τὴν ὡς τοῦ ἀνδριάντος δὲν εἶναι ἐντελῶς ἐξειργασμένῃ· φέρει δὲ ἀκρωτηριασμοὺς ἐκτὸς τῶν ῥωθίωνων τῆς ῥινός, περὶ τὰς χεῖρας, ὧν τῆς μὲν δεξιᾶς σώζεται ὁ βραχίονας μέχρι τοῦ καρπού, μεθ' οὗ συναίχεται δι' ἡλίου ἢ μήπω ἀνευρεθεῖσα χεὶρ· ἡ δὲ ἀριστερὰ ὅλη πλὴν μικροῦ μέρους τοῦ ἀντιβραχίου, καθ' ὅσον ὁ καρπὸς καὶ ἡ φαλαγγὶς ἐπερείδονται ἀκέραια περὶ τὸν ἀριστερόν γόμφον· ἀλλὰ καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἀριστερὸν ἡμισυ ἰσὺν ἦτο πρόσθετον ἐξ ἡλίου τεμαχίου, καθότι εἶναι ὁμαλώτιστα κεκομμένον καὶ φέρει περὶ τὸ μέσον ὀπὴν, δι' ἧς προσηρμόζετο τὸ ἐλλεῖπον, ὥστε κατὰ μέτωπον οὐδεμίαν παρουσιάζει ἑλλειψιν ἢ κεφαλὴν τῶ ὄρωντι. Τὸ δεξιὸν κάτω ἄκρον μέχρις ἀστραγάλων σωζόμενον τέταται πρὸς τὰ ἔμπρῳς (ὁ ποὺς ἀπεκέκοπτο), ἡ δὲ ἀριστερὰ κνήμη τέταται πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἶναι δὲ καὶ αὕτη ἀποκεκομμένη ἄνω τῆς ποδοκνημικῆς ἀρθρώσεως. Οἱ πόδες στηρίζονται ἐπὶ συνεχοῦς βάσεως. Παρὰ δὲ τὴν δεξιὴν κνήμην κεῖται ὁδληρὸς ἀνεστραυμένος μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, στηριζομένην ἐπὶ τῆς ῥηθείσης βάσεως, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα πρὸς τὰ ἄνω· διακρίνονται δὲ καλῶς οἱ ὀφθαλμοί, ῥίς, στόμα, πτέρυξ καὶ τοῦ δελφίνος, οὗ ἡ οὐρὰ δὲν ἀνευρέθη· εἰσέτι, προσσηρμόζουμένη δι' ἡλίου χαλκοῦ· ἐπίσης καταφάνονται καὶ αἱ ὀπαὶ, ἐνθα προσηρμόζοντο τὰ λευκὰ πτερύγια τοῦ δελφίνος.

Τὸ ἄγαλμα εἶναι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀσφύος 1,60 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου· ἀπὸ δὲ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν ποδῶν 1μ., 23 ὥστε τὸ ὅλον ὕψος τοῦ ἀγάλματος εἶναι 2μ., 83· ἡ μέση 1,50· ἀπὸ βραχίονος εἰς βραχίονα 1,20· ἡ δὲ κεφαλὴ ἔχει 0,90 περιφέρειαν.

Τὸ τέχνητον εἶναι γυναικεῖον, μικροῦ μεγέθους, καλῆς τέχνης ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καὶ οἶνει διαφανοῦς, ἀνευ κεφαλῆς, ἀκέραιον δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ· καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς καλύπτει τὸν δεξιὸν μαστὸν, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχει πρὸς τὸ ἀριστερόν, ἐνθα περὶσταται ὥρατον κοράσιον, ἐπιμαλέστατα κεκοσμημένον, καὶ κρατοῦν μῆλον (1) ἐν τῇ χειρὶ· ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος μετὰ τοῦ τραχήλου ἐμπεριείχεται ἐντὸς κοιλώματος κατεσκευασμένου πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ. Ἐχει δὲ ὕψος ἀπὸ τῶν κλειδῶν μέχρι τῆς βάσεως 1 μέτρον.

Τὸ πέμπτον εἶναι ἀνδρὸς ἐφίππου, ὅπερ δὲν ἐξήχθη εἰσέτι ὁλόκληρον. Ἀπαντᾷ δὲ τὰ ἀγάλματα ταῦτα εὐρέθησαν ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους καὶ ἐντὸς οἰκοδομήματος, καθὰ προεξέθεμεν, παρὰ τὸ ἀρχαῖον Νεώριον τῶν Μηλίων. Τὸ δὲ σπουδαιότατον πάντων ὅτι ἀνεκαλύφθη οἰκοδόμημα θολωτὸν, ἐν ᾧ τίς οἶδε τί θὰ ἐμπεριέχεται; Προέουσης δὲ τῆς ἀνασκαφῆς πιθανὸν νοεῖ ἐκχωσθῆ ἀκέραιος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλὰ τὰ ἀναβλύζοντα ὕδατα καὶ τὸ ἀτελὲς καὶ ἀσκοπον τῆς μέχρι τοῦδε ἀνασκαφῆς ἀναμφισβύτως ὁδὸν βραδύνῳσι τὴν ἐργασίαν· ὅθεν πεποιθήμεν ὅτι καιρὸς εἶναι ἤδη ἡ Ἀρχαιολογικῇ

ἐταιρία νὰ λάβῃ τὴν δέουσαν πρόνοιον διὰ τὰ περαιτέρω, καὶ νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου δραστηρίως.

Βορεϊότερόν τι τῆς θέσεως τῶν ἀγάλματων ἀνευρέθη πλάξ μαρμαρίνη, ἐνεπίγραφος, τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐν ᾗ ἀναγινώσκονται τὰ ὀνόματα Γίτος, Αἴλιος, Ἀριστέδαμος κτλ. κτλ. φέρεται δὲ ἡ πλάξ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὅκρου τοῦ πάχους ἑνωθὶ ἀρχαιοτάτα γράμματα, ἀλλ' εἶναι συνέχεια ἐπιγραφῆς πιθανόν εἰς οἰκοδομὴν τινὰ ἀνηκούσης.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Αἱ ἀνθοκαπαὶ ἐξηκολούθησαν καὶ κατὰ τὸν ἀγόμενον μῆνα. Μεταξὺ τῶν ἀνευρεθέντων περίεργόν ἐστι ἡμικυκλικὸν οἰκοδόμημα ἐκ κεράμων ἐκτισμένον ἐξέδρα ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἣτις ἀνευρέθη κατὰ τὴν ΒΑ γωνίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κατέναντι τοῦ Κρονίου λόφου. Ἐν ταύτῃ εὐρέθησαν δεκατέσσαρα ἀγάλματα, ὧν τέσσαρα μὲν ἀνδρεῖς, δύο παιδικὰ καὶ ὀκτὶ γυναῖκες. Ἐκ τούτων τὰ μὲν πλείονά εἰσι βεβλαμμένα, ἔχει οὖτως ἐπὶ τέχνη καὶ διατήρησιν ἐν παρισταῖν φιλόσοφον τηθενοφόρον ἔχοντα ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν χειρῶν θύλακα ἐν ᾗ ἐναπετίθεντο οἱ κύλινδροι.

Ἐν τῇ ἐξέδρᾳ ταύτῃ εὐρέθησαν καὶ ἐπιγραφαὶ ὧν ἡ μὲν εὐρεθεῖσα κάτωθεν βάθρου δίχως τετραμημένου εἶναι ἀναθηματικὴ τῆς πόλεως τῶν Ἠλείων εἰς τὴν μητέρα Ἡρώδου τοῦ Ἀττίλου «Βιβουλίαι Ἀλκίαι Ἀγριπ[πίναι]» ἡ δὲ ὁμοίως εὐρεθεῖσα ἐπὶ βάθρου ἡκρωτηριασμένου εἶναι ἀναθηματικὴ τοῦ Ἡρώδου εἰς τὴν «Ἀννίαν Φαυστεινὰν Σεβαστήν» τὴν θυγατέρα Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς καὶ σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου. Ἀλλῇ ἐπιγραφῇ εὐρέθη περισώζουσα μάλιστα καὶ ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ ἴχνη ἐπὶ βάθρου ὅπερ δύο ἔχει ἐπιγραφὰς καὶ δύο ἐπ' αὐτοῦ συνεπῶς εἶνε ἀγάλματα. Ἡ μὲν ἡ πρὸς ἀριστεράν εἶναι «Ἡ τῶν Ἠλείων πόλις Μαρκίᾳ Κλαυδίᾳ Ἀλκίᾳ Ἡρώδου καὶ Ῥηγίλλης θυγατρὶς» ἡ δὲ πρὸς δεξιὰ «Ἡ τῶν Ἠλείων πόλις Κλαυδίᾳ Βιβουλίᾳ Ῥηγίλλῳ Ἡρώδῃ Ἡρώδου καὶ Ῥηγίλλης υἱῷ». Εὐρέθη δὲ καὶ ἄλλῃ ἐπιγραφῇ διπλῇ καὶ αὕτη ἐπὶ βάθρου τεθραυσμένου δυστυχῶς, ὥστε ἐλλεῖπει ἡ ἀρχὴ τῶν ἐπιγραφῶν. Διακρίνεται μόνον ἀριστερὰ «Βήρου καὶ Αἰνίας Φαυστεινῆς Σεβαστῆς Ἡρώδης» δεξιὰ δὲ Αὐρηλίου Καίσαρος Βήρου καὶ Αἰνίας Φαυστεινῆς Σεβαστῆς Ἡρώδης.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι τὰ τῆς ἐξέδρας ἀναφέρονται εἰς τὸν Ἡρώδην.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 31 Μαρτίου.

Ὁ κ. Κατλερ ὁμιλεῖ περὶ τινος ἀναγλύφου ἐξ Ἑπιδαύρου.

Ὁ κ. Κούρτιος ἐξακολουθεῖ τὴν περὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφῶν ἐκθεσίν του.

Ὁ κ. Φὸν Δρὺν περὶ τινος σαρκοφάγου ἐκ Μικρῆς Ἀσίας μετ' ἀναγλύφων παραστάσεων.

Συνεδρίασις τῆς 14 Ἀπριλίου.

Ὁ κ. Κατλερ περὶ ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν ἀμφορέων φοινικικῆς κατασκευῆς.

Ὁ κ. Ρουσόπουλος περὶ νομισμάτων τοῦ τυράννου τῶν Φερρῶν Ἀλεξάνδρου.

Ὁ κ. Γούλιος περὶ δύο ὀρειχαλκίνων ἀγαλματίων ἐκ Πελοποννήσου.

Ὁ κ. Μιλχαίφερ περὶ μαρμαρίνης κεφαλῆς αἰτιακῆς τεχνοτροπίας.

Τὸ 6^{ον} τεῦχος τοῦ Β' τόμου τοῦ περιοδικοῦ τῆς Σχολῆς θὰ ἐκδοθῇ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 5 Ἀπριλίου.

Ὁ κ. Δουμόν ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἐν τῷ περιοδικῷ Κέκροσι δημοσιεύσεων τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Ὁ αὐτὸς ἀνκφέρει περὶ τῶν ἐν Δήλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Οὐάλ ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν.

Ὁ κ. Τισσὼ πρέσβης τῆς Γαλλίας ὁμιλεῖ περὶ τῆς Λιεύης τοῦ Προδότου.

Ὁ κ. Κ. Παπαρρηγόπουλος ἀναγινώσκει ἐκθεσιν τοῦ κ. Κ. Κασαπίνου περὶ τῶν ἐν Δωδώνῃ ὑπ' αὐτοῦ γενομένων ἀνασκαφῶν.

Ὁ κ. Νικολαΐδης ἐξακολουθεῖ τὴν περὶ τοπογραφίας τῆς Ἰλιάδος ὁμιλίαν του.

Συνεδρίασις τῆς 18 Ἀπριλίου.

Ὁ κ. Δουμόν ὁμιλεῖ περὶ τινων ἐπιγραφῶν ἀποσταλειαῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας παρὰ τοῦ κ. Νερούτσου, καὶ περὶ τοῦ καταλόγου τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς Σμύρνης ὑπὸ τοῦ κ. Παπαδοπούλου Κεραμέως.

Ὁ κ. Κ. Παπαρρηγόπουλος ἀναγινώσκει μελέτην περὶ τῆς γενομένης ἐν τῷ βυζαντινῷ κράτει ἀναμορφώσεως ὑπὸ τῶν εἰκονοκλαστῶν αὐτοκρατόρων.

Ὁ κ. Καυπιώρης ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ρυθμοῦ ἐν τῇ ὕμνογραφίᾳ τῆς ἑλλην. Ἐκκλησίᾳς ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ τελευταίου συγγράμματος τοῦ κ. Στέφενσον.

Αἱ συνεδριάσεις τοῦ ἐν τῇ Γαλλικῇ Σχολῇ Ἰνστιτούτου τῆς Ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας διεκόπησαν, καὶ θὰ ἐπαναληφθῶσι τὸν χειμῶνα.

Τὸ δ' καὶ ε' φύλλῳ τοῦ Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας (Ἀπρίλιος καὶ Μάϊος) ἐξεδόθησαν ὅμοι. Περιεχόμενα αὐτῶν.

Κ. Κόντου, διορθωτικὰ εἰς τὰς λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου λόγων.

Ο. Ρίμαν, παρατηρήσεις εἰς τὰ αὐτὰ σχόλια.

Κ. Σάβα, ἀποσπάσματα ἐλλήνων ἱστορικῶν § 1. Χαιρήμονος Αἰγυπτιακά.

Π. Γεράρδ, Βοιωτικαὶ ἐπιγραφαί.

Α. Ἀναγνωστάκη, Ἀνάγλυφον παριστὰν χειρουργικὴν θήκην.

Γουίλλου Μάρτα, Τεμάχια ἀγγείων ἀθηναϊκῶν φέροντα ὀνόματα ἀρχόντων.

Π. Λάμπρου, Ἡ σκύρα ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ἀσκληπιδίου.

Θ. Ὀμὶλ, Ἀνασκαφαὶ ἐν Δήλῳ.

Α. Δουμόν, Προτομαὶ κοσμητῶν τῆς ἀττικῆς ἐφηβείας § 1. Ἡλιόδωρος καὶ Σωσίστρατος.

Τ. Μάρτα, Ἐπιγραφή εὑρεθεῖσα ἐν Σπάτα.

Ι. Πανταζίδου, Κριτικὰ καὶ ἐρμηνευτικὰ.

Κ. Καραπάνου, Ἡ Δωδώνη καὶ τὰ ἐρεῖπια αὐτῆς.

Ε. Ἐξερ, Ἀνέκδοτα Δωδωναῖα ἐπιγραφή.

Βιβλιογραφία, Συνεδριάσεις τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς ἐλλ. ἀλληλογραφίας,

Εἰδήσεις καὶ ἀλληλογραφίαι.

Πίνακες τέσσαρες, τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ἀσκληπιδίου, δύο κοσμηταὶ καὶ τεμάχια ἀγγείων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐνεκα πληθύος ὕλης αἱ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῶν ἐκθέσεις θὰ κατὰ χωρισθῶσιν ἐν τῷ προσεχῇ τεύχει, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ περὶ τῶν ἐν Δωδώνῃ ἀνασκαφῶν ἐκθεσις τοῦ κ. Κ. Καραπάνου.

— Ἡ ἐν Σπάρτῃ ἐκδιδόμενη ἐφημερίς Εὐρώτας ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 24 Μαρτίου ἀναγγέλλει ὅτι ἐν τινὶ ἀγρῷ ἀνευρέθη πλάξ ἐπιτάφιας ἔχουσα τὴν ἐπιγραφὴν τὴν δε

Λυσανδρίδα χαίρει

βίωσας ἔτη κ'

— Ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας ἡγοράσθη καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Βαρθολαίου σαρκοφάγος ἀρχαῖος τέχνης ῥωμαϊκῆς, εὑρεθεὶς μὲν ἐν Καστελλορρίζῳ τῆς Τουρκίας ἐκείθεν δ' ἐνταῦθα κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου κ. Π. Κομνηνοῦ. Ὁ σαρκοφάγος εἶνε μικροῦ παιδός, εὐφραίνονται δ' ὅτι αἱ ὁπαί

τῶν σιδηρῶν αὐτοῦ σφηνωμάτων. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἐξωτερικῶν τοιχωμάτων εἰσι γεγλυμμένοι τέσσαρες μυθολογικαὶ παραστάσεις ἐν αἷς διὰ μετρίας ἐργασίας παρίστανται δεκάξ πρόσωπα. Τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ σαρκοφάγου κοσμοῦσι κομποὶ κίονες κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ.

— Αἱ ἐν Ἀττικῇ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Θωμᾶ Ὁμόλ μέλους τῆς Γαλλικῆς σχολῆς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ *Δελτίου* τῆς ἐλληνικῆς ἀλληλογραφίας δημοσιεύεται μακρὰ αὐτοῦ ἐκθέσις. Πλὴν ἄλλων ἀνευρέθησαν 34 ἐπιγραφαὶ ὧν τινες μὲν ἀναθηματικαί, τινὲς δὲ προξενίας ὑψηλίσματα καὶ ἄλλα διαφόρου περιεχομένου.

— Τὸ τεμάχιον τῆς μετόπης τοῦ Παρθενῶνος τὸ κοινῶς γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ τεμάχιον τοῦ *Cattaiο* ἀνήκον εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Δουκὸς τῆς Μοδένης, περιῆλθε νῦν ἐκ κληρονομίας εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀρχιδουκὸς Καρόλου τῆς Αὐστρίας, ἐπετράπη δ' ἵνα σταλῶσιν ἐκμαγεῖα αὐτοῦ εἰς ἅπαντα τὰ Μουσεῖα. Ἐν τούτων ἐστάλη καὶ εἰς τὸ Βρεταννικὸν μουσεῖον ὅπου ὡς γνωστὸν ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ κλαπέντα ὑπὸ τοῦ Λόρδου Ἐλγίνου· ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ τεμαχίου τούτου ἐν τῇ μετόπῃ εἰσέτι δὲν ὠρίσθη.

— Σπουδαίαν συλλογὴν ῥωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων ἐκτήσατο τὸ ἀρχαιολογικὸν τμήμα τοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίνου. Μεταξὺ τούτων περιλαμβάνονται οἰκιακὰ σκεύη ἐξ ἀργύρου, δακτυλιόλιθοι καὶ χρυσᾶ κοσμήματα. — Μεταξὺ τῶν δακτυλιολίθων ὑπάρχουσι καὶ μεγαλοπρεπέστατοι σμάραγδοι, μεταξὺ δὲ τῶν χρυσῶν κοσμημάτων πέντε χρυσᾶ φέλλια ἐκ χρυσοῦ σχῆμα ἔχοντα ὁρεῶς καὶ φέροντα ἐν ἀναγλύφῳ τὸ μὲν κεφαλὴν Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ κεφαλὴν Διός.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Τὸν λήξαντα μῆνα δύο συνεκροτήθησαν τακτικαὶ συνεδριάσεις καὶ τέσσαρα ἐγένοντο ἀναγνώσματα.

Ὁ κ. Ἀ. Μανοῦσος τακτικὸν ἐνεργὸν μέλος ἀνέγνω ἑμμετρον μετάφρασιν εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν τῆς *Α* ῥαψωδίας τῆς *Ίλιάδος*.

Ὁ κ. Α. Βλάχος τακτικὸν πρέσβρον μέλος ὠμίλησε περὶ νεωτέρας ἐλληνικῆς ποιήσεως καὶ ἰδίως περὶ Γεωργίου Ζαλοκώστα.

Ὁ κ. Ἀχ. Παράσχος τακτικὸν πρέσβρον μέλος ἀνέγνω δύο ἔσματα τοῦ ἀνεκδότου ποιήματός του Ἀλφρέδου.

Ὁ κ. Ἀθ. Βερναρδάκης τακτικὸν πρέσβρον μέλος ὠμίλησε περὶ φόρων.

Τῇ 31 Μαρτίου καθ' ἣν ἐωρτάσθη ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς ΚΕ' Μαρτίου ἐώρτασε καὶ ὁ Σύλλογος τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ φιλοκάλως διασκευσθάντι τὴν ἐπέτειον τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Πλήθος πολὺ ἑκατέρου τοῦ φύλου ἐπλήρωσε καὶ τὰς τρεῖς τοῦ δημαρχείου εὐρείας αἰθούσας. Ἐντολὴ δὲ